

PESSIC

El lleó del senyor Mallol s'ha mort.

¿Que no sabia que el senyor Mallol tingués cap lleó?

Sí, doncs, tenia un ric exemplar que el cuidava com a un rei; cor que vols... etz. El senyor Mallol és un gran caçador de guatilles, i caçant aquestes va trobar un lleó, cadell, menudet, bufó, carinyós; carinyós i bufó com pot ésser un animal d'aquests, per més que sigui cadell.

Amb la mort d'aquesta bestiola ferèstega, han mort totes les nostres esperances de posseir un dia una vera col·lecció zoològica en nostra ciutat.

Perquè d'animals selvatges en nostra volguda Olot, n'hi ha; sí, sí, n'hi ha alguns; però no val la pena de mentar-los com a animalons de col·lecció exemplar. Són selvatges, i si amb apariència de feres, al capdavant, si vos hi fixeu una mica, veureu en elles, feres de *doublé*: gossos peters que lladren i mosseguen, si poden, amb mala bava, sempre al costat del seu amo, i si mosseguen és des de entre mig de cames del seu amo... Sort que l'amo te criteri, i al veure l'intenció del gos, a voltes esquiva la mala acció d'aquest...

Quedem, doncs, en que no tindrem mai col·lecció de feres exemplars.

Mort el lleó, la gàbia resta inútil.

En Manxa preguntava, després de saber la desgràcia: —Què en faré de la gàbia que he construït?

No vos desespereu, Manxa; la gàbia és de ferro, i el ferro tots sabem que te mantes utilitats; quan no, per a fer-ne píldores reforçants.

FRA GALL

Carta Oberta (des de Strasburg)

Després d'haver passat alguns dies en companyia d'aquells senzills i bons pescadors, homes íntegres en tot el sentit de la paraula, vàreig agafar l'express a Portbou, per a dirigir-me a París, i tranquil·litant en primer lloc a la meua senyora, i encar que a la Prefectura Marítima de Marsella la havien posat en antecedents del naufragi quines conseqüències no havien pogut apreciar des dels primers moments (i el firmant d'aquesta constava com a desaparegut), no restà del tot satisfeta fins que rebé una tarja que li vaig enviar des de Cadaqués, anunciant-li l'hora que arribaria a París. Al descendir del vagó, els primers honors que s'em tributaren foren una intensa abraçada de la dona, que em mirà i em remirà moltes vegades per a cerciorar-se de si efectivament tenia entre els seus braços al seu *Juanitu*, com m'anomena sempre en la intimitat... Tal era l'emoció que sentí quan pogué veure que arribava amb tota tranquil·litat a la gran urb.

Però deixant les emocions a un costat, ja que la vida del home en resta plena, i particularment els que com jo, per els seus afers, han de recorre la Ceca i la Meca, i no sabem mai si després d'haver esmorzat a París, soparem a Brusel·les, pendrem café a Londres, i sense haver aclucat les parpelles, tornarem a esmorzar a Munich i al últim farem nit a Campodon, diré als volguts amics olotins que havent reconegut dejorn el

govern anglès la república dels soviets, haig d'empendre un llarg viatge a Rússia, formant part d'una nombrosa comissió que representa els interessos comercials d'una de les cases més importants de Londres. Per lo tant, prometo escriure-vos els detalls més importants que pugui copsar en aquest, i no dubto seran més que interessants als llegidors de PESSIGOLLES.

Circumstàncies que no son del cas explicar feren que durant la gran Guerra contragués una íntima amistat amb un gran nombre de estudiants francesos, la major part d'ells enginyers, que resten avui a Strasburg, mentres duri la ocupació del Rhur, hi he volgut fer-los-hi una visita abans d'empendre un viatge que per les seves característiques no dubto serà accidentat.

Quan rebereu la present serem a Varsòvia, on s'han d'unir amb nosaltres uns quants nord-americans. Fins a l'altra. Molta tranquil·litat, i que ningú s'enfadi.

Affm.,

PLUMER

Strasburg, 8 abril de 1924.

Drapets al sol i... a l'ombra

Els Immaculats

Es corre que els redactors d'un setmanari local, al que no dic volgut setmanari perquè segons quines amistats deshonren, els redactors d'un pa-